

[Socialministeren]

ges, at det dermed ikke er hensigten at udelukke ældre stofmisbrugere fra en tilsvarende mulighed.

Lovforslaget indeholder følgende elementer:

Det er baseret på 3-dobbelt frivillighed:

For det første er det overladt til amtsrådet, om det vil benytte sig af lovens bestemmelser i amtskommunen.

For det andet træffer amtskommunen i det konkrete tilfælde beslutning om, hvorvidt der skal gives tilbud om behandling med mulighed for tilbageholdelse på behandlingsinstitutionen. Der er således ingen forpligtelse for amtskommunen til at tilbyde en sådan kontrakt, og amtskommunens afgørelse kan ikke indbringes for anden myndighed.

For det tredje er det frivilligt for stofmisbrugeren, om pågældende vil indgå en sådan kontrakt. Ønsker stofmisbrugeren ikke at indgå en sådan aftale, har vedkommende fortsat adgang til øvrige eksisterende behandlingstilbud. Herved fastholdes frivillighedsprincippet i behandlingen af stofmisbrugere.

En behandlingskontrakt med mulighed for tilbageholdelse kan højst indgås for en periode af et halvt års varighed.

Tilbageholdelse kan kun ske, såfremt mere lempelige foranstaltninger er utilstrækkelige, og kun når visse helt afgørende hensyn taler for det, såsom udsigten til, at misbruget vil blive genoptaget i samme omfang eller endog forværret og behandlingsindsatsen dermed forspildes.

Isolation og fiksering er ikke tilladt.

Fysisk magtanvendelse vil kun være tilladt i meget begrænset omfang svarende til, hvad der i forvejen gælder for institutioner, der ikke er godkendte som lukkede eller sikrede afdelinger.

Tilbageholdelsen skal ophøre, når betingelserne ikke længere er til stede, og kan ikke vare mere end 2 måneder.

Da der er tale om administrativ frihedsberøvelse, er der indbygget retsgarantier i form af domstolsprøvelse.

Det skal fremhæves, at behandlingen i princippet foregår i et åbent behandlingsmiljø. Dette lægger naturligvis begrænsninger for de faktiske muligheder for at iværksætte og opretholde tilbageholdelsen.

Derfor er selve lovforslagets betingelser for at iværksætte en tilbageholdelse forholdsvis restriktive, ligesom det forudsættes, at de nærmere regler, socialministeren efter forslaget vil kunne fastsætte for, hvordan tilbageholdelsen kan ske, også vil indebære begrænsede foranstaltninger.

Selv om der således er lagt begrænsninger ind, både som følge af de fysiske forhold og ud fra at sikre væsentlige retsgarantier for stofmisbrugeren, anses foranstaltningerne imidlertid for at være tilstrækkelige til at klare mere eller mindre akutte krisesituationer af relativt kortere varighed.

Det skal fremhæves, at tidsrammerne for behandlingskontraktens længde samt varigheden af tilbageholdelsen er maksimumregler, idet det forudsættes, at kontrakten indgås ud fra individuelle hensyn m.v., og at tilbageholdelsen typisk formodes at ville være af meget kort varighed, indtil stofmisbrugeren er overtalt til at fortsætte det aftalte behandlingsforløb.

Der er som tidligere nævnt tale om et tilbud på linje med øvrige tilbud. Det er imidlertid en ny type tilbud, som vi ikke har nogen erfaringer med herhjemme. Det er baggrunden for, at det foreslås, at der i loven indsættes en revisionsbestemmelse med henblik på at følge udviklingen, således at vi om nogle år kan se på, hvor mange amtskommuner der har åbnet for denne mulighed, og herunder især, hvor mange institutioner og stofmisbrugere der har benyttet sig af tilbudet, samt deres erfaringer hermed.

Idet jeg henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 17/12 91 om status for opfølgningen af KVR-regeringens transporthandlingsplan for miljø og udvikling og oversigt over planlagte trafikinvesteringer.

(Redegørelse nr. R 7).

Trafikministeren (Ikast):**1. Indledning**

Med fremlæggelsen af KVR-regeringens transporthandlingsplan i maj 1990 fik vi for første gang en samlet plan for hele transportsektorens miljømæssige udvikling, herunder